

اگر به دنبال حمایت مستقیم و بی‌واسطه از پنبه کار هستیم

پرداخت یارانه را به شکل‌های پنبه کاران واگذار کنیم

صفر غم‌انگیز تعرفه واردات برای پنبه کاران

با افزایش فشار از جانب صنایع نساجی برای کاهش تعرفه، وزیر جهاد کشاورزی برای رهایی از داد و قال صنایع نساجی در اعتراض به کمبود پنبه در یک حرکت انفعالی با واردات پنبه بدون پرداخت حقوق گمرکی موافقت نمود در حالی که دلاور رییس کمیته زراعت و کمیسیون کشاورزی مجلس خواستار توقف واردات پنبه و توجه جدی به وضعیت پنبه کاران شد. در این راستا برای جلوگیری از اعتراض پنبه کاران به این تصمیم که زیان سنگینی را (با پایین بودن قیمت داخل) متوجه آنان می‌ساخت در مصوبه هیات دولت در این رابطه، پرداخت ۱۰ درصد بهای پنبه وارداتی به عنوان یارانه به پنبه کاران مورد تصویب قرار گرفت و با وجودی که، طبق آمار ارایه شده، تاکنون ۴۵ هزار تن پنبه وارد کشور شده، هنوز از پرداخت یارانه خبری نیست و پنبه کاران همچنان به انتظار دریافت آن هستند.

در تعیین شیوه پرداخت، استفاده از وجود شکل‌های پنبه کاران می‌تواند در اجرای صحیح این برنامه و رسیدن بی‌واسطه پول به دست خود پنبه کاران بسیار موثر باشد

تشکل‌های پنبه کاران، صالح‌ترین نهاد برای پرداخت یارانه

به نظر می‌رسد، آنچه که در این قضیه حایز اهمیت بوده و قطعا نظر هیات دولت هم در تخصیص یارانه به آن معطوف می‌باشد، اثربخشی آن در حمایت از تولید داخل و تداوم کشت پنبه است و این امر نیز، با توجه به سوابق عملکرد و نتیجه‌بخشی چنین اقداماتی، دقیقا در گرو نحوه پرداخت آن بوده و چنانچه پرداخت آن به نحو صحیح صورت نگیرد، یعنی اینکه یارانه مستقیما به خود پنبه کاران پرداخت نگردد، نتیجه مثبتی از آن حاصل نخواهد شد. بنابراین در تعیین شیوه پرداخت، استفاده از وجود تشکل‌های پنبه کاران که در همه مناطق عمده پنبه کاری وجود دارند و صالح‌ترین و قابل اعتمادترین نهاد متعلق به خود پنبه کاران می‌باشند، می‌تواند در اجرای صحیح این برنامه و رسیدن بی‌واسطه پول به دست خود پنبه کاران بسیار موثر باشد و نتیجه مورد انتظار از این اقدام را به وجود آورد.

یارانه، مسکن نه درمان قطعی

این اقدام دولت و پرداخت یارانه به پنبه کاران و آن هم به صورت مقطعی را نمی‌توان داروی موثر و شفابخش برای بهبود وضع پنبه کشور و احیای آن تا رسیدن به خودکفایی از دست رفته تلقی کرد. به نظر می‌رسد اگر به دنبال احیای پنبه کشور و دستیابی به خودکفایی هستیم، بایستی به نامه اخیر اتحادیه پنبه کاران برای ریاست محترم جمهور توجه کرد که در آن اتحادیه تعهد خودکفایی در عرض سه سال را با انجام چهار پیشنهاد مطرح شده در نامه را نموده است «تا یار که را خواهد و میلش به که باشد».

علی‌رغم آزادی واردات پنبه، به دلیل وجود تعرفه واردات و در نتیجه متوازن شدن قیمت پنبه داخل با خارج، انگیزه برای واردات پنبه چندان قوی نبوده است.

غروب تولید، طلوع واردات

طبق آمارهای ارایه شده در دوره یاد شده، تولید پنبه کشور به طور ناگهانی و شدید دچار کاهش می‌گردد و از همین دوره فشار برای واردات پنبه شروع می‌شود. وزارت جهاد کشاورزی که از این اتفاق غافل‌گیر شده بود، برای کاستن از رغبت واردات و در حمایت از تولید داخل با تعدیل تعرفه و کاهش آن (از ۲۰ درصد به ۱۵ درصد) موافقت می‌نماید ولی به دلیل بالا بودن قیمت جهانی پنبه همچنان توازن بین قیمت داخل و خارج وجود داشته و رغبت برای واردات بیشتر نگردید و لذا فرصتی پیش آمد تا وزارت جهاد کشاورزی تمهیدات لازم را برای احیای پنبه به عمل آورده و از ادامه‌ی کاهش تولید جلوگیری نماید. ولی ملاحظه روند تولید طی سال‌های بعد از دوره زراعی ۸۵-۱۳۸۴ که کمترین میزان تولید در ۶۰ سال گذشته را نشان می‌دهد حاکی از آن است که میزان تولید تغییر محسوسی نکرده و همچنان حدود نیمی از نیاز صنایع نساجی می‌بایست از خارج تامین گردد و در عین حال این وضع می‌تواند گویای این واقعیت باشد که وزارت جهاد کشاورزی توجهی به تولید پنبه نداشته و هیچ گونه تلاش و برنامه‌ریزی برای احیای پنبه کشور انجام نمی‌دهد. به هر حال ادامه این وضع برای صنایع نساجی قابل تحمل نبوده بخصوص در این زمان که قیمت جهانی پنبه نیز بالا بوده و با وجود تعرفه ۱۵ درصدی، واردات پنبه به هیچ وجه مقرون به صرفه نبود.

بررسی وضعیت تولید پنبه کشور در سال‌های اخیر، نشان می‌دهد که این محصول ارزشمند و استراتژیک در طی سال‌های بعد از انقلاب از تولید پایداری برخوردار نبوده و همواره تولید آن در نوسان بوده است و پایین‌ترین

دلاور رییس کمیته زراعت و کمیسیون کشاورزی مجلس خواستار توقف واردات پنبه و توجه جدی به وضعیت پنبه کاران شد

سطح زیرکشت پنبه ی کشور تا قبل از دوره زراعی ۸۵-۱۳۸۴، مربوط به دوره زراعی ۸۲-۱۳۸۱ و حدود ۱۴۰ هزار هکتار بوده است. با وضع پیش آمده و به دنبال آن اعتراض صنایع نساجی به کاهش شدید تولید پنبه، وزارت جهاد کشاورزی پس از بررسی‌های لازم، به درستی چاره کار را در کمک گرفتن از تعاونی‌های پنبه کاران از طریق واگذاری امور اجرایی پنبه به آنها و توسعه این تشکل‌ها در کلیه مناطق پنبه‌خیز تشخیص داد.

با تشکیل اتحادیه تعاونی‌های پنبه کاران و فعالیت اتحادیه در عرض یک سال در مناطق عمده تولید پنبه، تعاونی‌هایی تشکیل شد که تعداد آنها به ۲۹ واحد می‌رسد. در این برهه زمانی حرکت و تلاش اتحادیه و تعاونی‌ها سبب گردید که سطح کشت و همچنین عملکرد در واحد سطح پنبه در دوره زراعی ۸۳-۱۳۸۲ به صورت چشمگیر افزایش یافته و در سال بعد نیز این افزایش حفظ شود و به این ترتیب تا دوره زراعی ۸۵-۱۳۸۴ که امور اجرایی پنبه از تعاونی‌ها و اتحادیه سلب نشده بود، میزان تولید پنبه‌ی کشور نیاز صنایع نساجی را تامین می‌کرد و